

عنوان مقاله:

کاربست مفهوم نوآوری در برنامه‌ریزی توسعه درونزای منطقهای

محل انتشار:

فصلنامه ایده های نو در علوم، مهندسی و فناوری، دوره 4، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

راضیه رهنما - کارشناس ارشد برنامه ریزی منطقه ای، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

محمدحسین رستمی - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

پژوهش در دهه های گذشته، برنامه ریزان توسعه منطقه ای و سرزمینی، بخش قابل توجهی از زمان و انرژی خود را صرف جست و جوی مدل نوینی برای توسعه ی منطقهای کرده اند. با توجه به تاکید توسعه-ی درون زا بر سرمایه ی انسانی و نیز ویژگی های خاص مناطق که سبب رویکرد جدیدی از توسعه شده است، میتوان با بهره گیری از نوآوری منطقه ای گامی در جهت توسعه ی پایدار برداشت. در این رابطه، مطالعه حاضر با هدف تبیین مفاهیم نوآوری و توسعه درونزای منطقهای و پرداختن به سیر تحول اصول نوآوری منطقهای، سعی در ارزیابی عوامل موثر بر نوآوری درونزای منطقهای و همچنین ارائه یک الگو جهت استفاده از نوآوری در برنامه‌ریزیهای توسعه منطقهای دارد. بر این اساس، ماهیت پژوهش به لحاظ هدف، توسعه ای و به لحاظ رویکرد، کیفی میباشد و از روش مطالعات کتابخانهای و بررسی منابع موجود و تحلیل محتوایی، بهره گرفته شده است. نتایج پژوهش حاکی از آن است که برخی عوامل داخلی و خارجی موثر بر توسعه درونزای منطقهای، منجر به ظهور مدل های منطقه ای شده و از توسعه دیدگاه های جدید حمایت کرده است که مهمترین این عوامل شامل محیط نهادی، سرمایه انسانی و کارآفرینی میباشد. همچنین مهمترین اصول بکارگیری نوآوری در توسعه منطقهای نیز عبارتند از: نوآوری با توجه به ویژگیهای زمینه ای منطقه، نوآوری با توجه به فرهنگ و ارتباطات اجتماعی تعریف شده در منطقه و نوآوری با توجه به مزیت‌های مکانی. توسعه درون زای منطقهای به عنوان رهیافتی نوین با تاکید بر منابع انسانی و نهادی یک منطقه گام برمیدارد و نوآوری به عنوان یک بستر نهادی میتواند به عنوان یک اصل استفاده شود که در این رویکرد برخلاف دیگر رویکردهای سنتی با در نظر نگرفتن ویژگیهای مناطق حرکت میکند. با توسعه و بلوغ بیشتر نهادها و نیروی انسانی در مناطق به صورت درونی، همچون توسعه نهادهایی چون دانشگاهها، بنگاه ها و دولتهای محلی، ظرفیت توسعه نوآوری در مناطق به شکل قابل ملاحظه‌ای افزایش مییابد و همین امر موجب میشود تا سیاستها از حالت گزینشی به سمت سیاستهای کارکردی تغییر جهت دهد. در نهایت، با توجه به آنچه که در این مطالعه بررسی شد، ساختاری از کاربرد رویکرد نوآوری در توسعه ی درون زای منطقه ای ترسیم گردید که از سه بخش اصلی (مستلشناسی، ترسیم نقشه ی راه فناوری و حکمرانی شبکه ای) تشکیل شده است.

کلمات کلیدی:

نوآوری، توسعه درونزا، توسعه منطقهای، برنامه‌ریزی منطقهای، شهرسازی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1621689>

